

Martin von Arndt

Smrt je poštar s klobukom (izsek iz romana)

Smrt je poštar s klobukom. Vsako prvo sredo v mesecu mi prinese priporočeno pismo. Podrži mi prenosni blok in pisalo, ki je videti kot ukrivljen tesarski žebelj, jaz pa nakracam velik krog, sredi kroga pa kljuko od desne proti levi in še eno od zgoraj navzdol, da je vse skupaj videti kot drzen, pretehtan, pa vendar nekoliko preveč enostaven podpis. Nato se rahlo nasmehne, že dolgo se tikava, in se s kazalcem za hip dotakne čepice, tirolskega klobuka. Ponudim mu brinjevec v kozarčku za žganje. Zvrne destilat, pri tem vrže glavo vznak in zatisne oči, oblizne si zobe, dovršeno tleskne z jezikom, se nasmehne, se še nekajkrat s kazalcem bežno dotakne klobuka in se obrne na pragu. Za hip še gledam za njim, opazujem njegovo pošvedrano hojo, ki jo povzročajo škarjaste noge, in se s praznim kozarcem in priporočenim pismom umaknem v stanovanje. Nato sedem za mizo. S stolom se nekoliko odmaknem, da lahko prekrižam noge. Čakam. Čakam in opazujem včasih polno, včasih napol prazno ali prazno steklenico brinjevca, ali kozarček za žganje. Štejem muhe pod stropom. Gotica insektov. Tih mobile. Čakam. Uro ali dve. Priporočenega pisma niti ne pogledam.

Ko napoči čas, zunanjemu opazovalcu bi se lahko zdelo, kakor da sem zdaj pripravljen, se s stolom pomaknem k mizi in odprem ovojnico. Morda tokrat, nekaj v meni še vedno upa na to, da bo tokrat izid drugačen. Vendar ni. Spet preganjen prazen list papirja. Mesec za mesecem se ponavlja ta beli papir, anonimno pismo v standardni ovojnici, na njej pa znamka iz avtomata. Danes, tako kot prejšnji mesec. In predprejšnji mesec. Danes kot vedno.

Prvo priporočeno pismo sem prejel pred skoraj dvema letoma, za svoj štirideseti rojstni dan. Poštar je takrat še primerjal ime na ovojnici s tistim na moji osebni izkaznici, ki jo je hotel videti. Osupel je, ko je videl, da sem Nemeč, skomignil je z rameni, nerodno je zamrmral nekaj po tirolsko, morda se je opravičil, da zato še nisem nujno slab človek, in segel z roko proti čepici. Nato mi je v zameno za podpis izročil ovojnico, na kateri ni bilo pošiljateljevega imena, videl sem, kako klobuk odhaja po stopnicah navzdol, in ko je končno izginil, sem pomislil, da gre za še eno izmed avstrijskih posebnosti. Poštarji s priporočenimi pošiljkami pač nosijo pokrivala, pa ne običajnih čepic, kap, temveč tirolski klobuček. Tukaj je pač vse nekoliko folkloristično, sem pomislil.

Prazni list papirja sem vzel iz ovojnice, medtem ko sem si umival zobe. Preučil sem ga z obeh strani in tako dolgo preiskoval ovojnico, dokler nisem bil prepričan, da ne vsebuje ničesar drugega. Gotovo gre za pomoto, pošiljatelj se bo temu ustrezno razjezil, ko bo doma ugotovil, da pomembni dokumenti še vedno ležijo na njegovi pisalni mizo in da je za svoj denar poslal tako rekoč nič. Sklenil bo, da bo odslej delal bolj osredotočeno in pripravil novo ovojnico.

Kljub prvemu vzgibu ovojnice nisem vrgel proč. Na njej je vendar tako nedvoumno pisalo moje ime na prostoru za naslovnika, ni pa bilo nobenega imena na prostoru, ki je namenjen pošiljatelju, da bi se počutil predrzen, brez sočutja, če bi ta dokument preprosto uničil.

Štirideset let sem imel. Pred natanko enim letom je Ines zadnjič poškopila bolgarsko rožno vodico po šopkih rož, ki so stali povsod po najinem skupnem stanovanju (ker vrtnice, je poudarila, dandanes sploh več ne dišijo), vrnila mi je ključe in na kuhinjsko mizo položila tri overjene kopije ločitvene listine.

»Sem kar takoj naredila še nekaj kopij zate, saj vedno pridejo prav.«

Ines kot običajno ni popila kave povsem do dna in je odložila skodelico v umivalnik (z ostankom tekočine sem čez nekaj dni, kot vedno in kakor da se ne bi nič zgodilo, popackal tla pred pomivalnim strojem. Nato je bežno naslonila svoje čelo na moje – zaznal sem rožno vodico – in rekla: »Gumijevca in rože obdržiš ti.«

Prikimal sem. Nisem obdržal le gumijevca.

Kadarkoli je Ines odtlej napovedala svoj obisk, sem prej inšpektorsko preveril stanovanje, da bi skrnil vsakršne spomine na najin skupni čas. Nisem ji hotel dati priložnosti, da bi sklonila glavo, zmajevala zdaj v eno, zdaj v drugo stran in s tihim razočaranjem v glasu zamrmrala: »Ah, Jo, konec je.«

Konec je konec. Razmišljal sem o samomoru. Ali pa tudi ne. In če nisem razmišljal o njem, potem samo zato, ker me ni mikalo, da bi dejansko posnemal svojega očeta. Njega, ki mi je vse pokvaril. Moji dnevi so minevali enakomerno, in nisem jim znal izvabiti nič osebnega. Vstajal sem (prezgodaj), skuhal kavo (ki mi ni bila všeč), legel nazaj v posteljo, čeprav sem vedel, da mi to moralno sploh ne bo dobro delo. Ponovno sem vstal (prepozno), odšel do lokala s hitro hrano in pojedel preveč ali pa le delček tega, kar sem naročil, uspel sem si še prepovedati, da bi stopil do trafike, vsaj glede tega sem hotel ostati trden sam pred seboj, konec koncev sem se odvadil kajenja, pa čeprav sem to storil samo zato, da bi spet enkrat stal pred Ines kot nov moški.

Mamin pogreb je bil zadnjič, ko sem bil z Ines v Nemčiji, zadnjič, ko sva sploh kam skupaj šla.

Že medtem, ko sva sedela na nočnem vlaku proti severu, sem vedel, da me bo zapustila, hotela je le še počakati na pogreb in mi nakloniti dva meseca žalovanja. Ines je prišla z menoj, ker me ni hotela pustiti samega z mojimi protislovnimi občutki v času, ko mi sicer niti nikotin ne bi več pomagal.

Stiki z mamó so bili bolj redki. Iz meseca v mesec nisem prišel na vrsto za naslednjo turnejo, evropska industrija musicalov je bila v razsulu, vsaj po besedah glasbenih agencij. Med mamó in menoj po telefonu mi ostalo ničesar, tudi njeno polurno zmerjanje ne, da sem zapravil svojo mladost, njen denar za mojo glasbeno izobrazbo, ja, svoje življenje, in da naj zdaj vsaj ne postanem takšen, kot je bil moj oče. S potomci da tudi več ne more računati, moja Ines in jaz naj svet mirno prepustiva rukoli in mravljam, otroci dandanes pač niso več v modi.

Vse to je bilo nekoč, to naju je povezovalo, to je kar samo od sebe odvzelo veljavnost najinim telefonskim pogovorom.

Ko sva se zdaj pozdravila in drug drugega povprašala po zdravju, po vremenu v Nemčiji in Avstriji, sva molčala. Četrť evra dolgo sva molčala. Nato je rekla: »Se spet zibaš na stolu?«

»Ne.«

»Če pa slišim, kako škripa.«

Zavzdihnil sem in tiho prislonil sprednji dve nogi stola na tla.

»Res ne?«

»Kje pa.«

»Ne smeš se zibati na stolu. Si boš še lobanjo zlomil.«

»Mama, odložil bom.«

»Ja,« je odgovorila, »kar daj.«

Nato je odložila pred menoj.

Ines me ni hotela pustiti samega z mrtvo mamó, z zapuščino mrtve mame v moji glavi, preden bi me ona, Ines, zapustila. Resno sem računal s tem, da se bom lahko zjokal na njenih prsih, da bom doživel nežno, tiho očiščenje, ki bo na najino zvezo delovalo povezovalno. Toda v tistih treh dneh, ko sva se vrgla na mamino zapuščino, sva bila bolj oddaljena drug od drugega kot kdajkoli prej. Moja žena je opravila večino dela, poskušala je odvrniti od mene vse neprijetno, vse, kar je spominjalo na probleme. Odnese la smeti iz stanovanja moje mame, ki je bilo na meji zanemarjenosti. Sortirala je, urejala, dajala napotke tistim, ki so prišli po staro

pohištvo, podkupila je pokopališkega vrtnarja, da bo poskrbel za grob, govorila je z ostarelim notarjem, ki je imel povedati le to, da od moje dediščine ni ostalo nič. Mama je živela razkošno, pa čeprav na prvi pogled tega ni bilo mogoče opaziti. Ines mi je v preostali krami iz otroštva postala bližja kot katerikoli človek doslej. In to jo je odgnalo od mene. Zdelo se je, kakor da jo je ta bližina težila, naju oba obremenjevala. Ines je pobegnila, pobegnila je pred mojim dotikom, odrekla se me je. Morda, ker sem bil še vedno del te mame, katere umazane vložke proti inkontinenci je potegnila iz zamašenega stranišča, in ker bom tudi za vedno ostal njen del, se pravi to, kar bo sploh ostalo od te matere.

V tistem času sva spala v Instant-hotelu. Ines je vztrajala, da vsaj noči noče preživeti v maminem stanovanju. Zvečer pred najinim odhodom je postala še bolj molčeča. Vse je bilo urejeno. Dokončno. Vzela bova le gumijavec, ki se ji je smilil. Prišla je izpod prhe, se z mokrimi lasmi, ki so ji zdaj segali do ramen, vrgla na posteljo in si masirala sence. Očitno jo je bolela glava. S temnim, hripavim glasom, ki me je očaral že na samem začetku najine zveze, je Ines rekla:

»Pojdi, prosim, po steklenico vode, Jo.«

Kroženje prstov na njenih sencah je postajalo vse močnejše, pohitel sem po stopnicah navzdol. Ines sem hotel prinesiti najboljšo vodo, kar jo je kdaj pila. Vodo, ki ji ne bo pregnala le glavobola, ne, vodo, ki bo vsebovala tudi moje priznanje za zadnje dni, vodo, zaradi katere bodo ti dnevi potonili v popolno pozabo, tako se bo najina zveza znašla na povsem novem temelju.

Avtomat s pijačami je osamljeno stal v veži. Vstavil sem kovanec, zaslon s tekočimi kristali je pokazal trenutno stanje: +01,00 €. Poleg okenca je nalepka svarila pred tem, da bi izbrali prazne prostore. Poiskal sem številko pijače, sploh je bila na voljo le še voda, v štirih vzporednih predalčkih, drugi obiskovalci hotela so se očitno ohranjali pri življenju s pivom. Previdno sem preveril številko in izbral. Nič se ni zgodilo. Nato pa se je eden izmed predalčkov utrujeno zganil, zaškripal je, kakor da bi mi želel zagotoviti, da sploh še kaj deluje, vendar steklenica ni padla dol, predalček spodaj je ostal preprosto prazen. Številka, ki jo je prikazovalo okence s tekočimi kristali, je za hip vztrepetala, zasvetilo se je -01,00 €, nato pa je stanje padlo nazaj na 00,00. Bil sem tam, a nisem imel več drobiža. Spet enkrat sem vse naredil narobe, sem pomislil, ko sem se skrušeno odpravil navzgor.

»Videno, kupljeno,« je očitno sporočal njen pogled. Ines si je že davno pomagala z vodo iz pipe.

Med vožnjo nazaj v Innsbruck sva sedela v jedilnem vagonu, vlak je bil nabito poln, pozabil sem rezervirati sedeže. Ines je včasih opazovala moj obraz v oknu (pretvarjal sem se, kakor da tega ne vidim), včasih pa je povabila glavo, zmajevala zdaj v eno, zdaj v drugo stran. S prsti je risala po politi kavi na površini mize. Pika, pika, pikica, to je tvoja slikica, kratka ušesa, tanek vrat, kakor tašča. Slutil sem, da bi rada iz mojih obraznih potez izbrisala mojo mamo, vendar ji ni uspelo.

Naklonila mi je dva meseca žalovanja.

Kdo, sem se začel spraševati, kdo bi šel tako daleč, da bi mi vsak mesec poslal prazno pismo? In zakaj? So ta pisma kaj drugega kot neslana šala?

Prazni list bi Ines kar pripisal, vsaj dokler sva še bila par. Ujemal bi se z njenimi očitki, ki jih je izgovarjala jutro za jutrom, preden je odhajala na delo. Odkar nisem dobival nobenih naročil, odkar sem čas preživel doma in ne več v studiu.

Da ne more biti več skupaj z nekom, ki tako brez zahtev upravlja z lastnim življenjem in se tako zelo boji vsega, kar vsaj malo spominja na kariero. Da ne more spoštovati nekoga, ki od nje ne zahteva spoštovanja, ker se tudi sam ne spoštuje. Da ne ve, kako naj bi šlo dalje.

Da naj vendar vsaj še enkrat poskusim.

Poskusil sem. Trdno sem sklenil, da bom vsaj še enkrat poskusil, da bo Ines končno vedela, kako bo šlo dalje. Čeprav sem komaj slutil, kaj naj sploh poskušam.

Vsaka zgodba neke zveze je zgodba o bojih v tej zvezi. Sledil sem Ines v Innsbruck, ker sem hotel biti v njeni bližini. Nekdanji študijski kolega, ki je v mladih letih tam sodeloval na tekmovanjih orkestrov, je hvalil Innsbruck, češ da je pravi biser, le da še nihče ni našel prave ostrige, kajti šele, da bi jo odprl. Poleg tega je tam vpadljivo veliko logopedov, morda je lokalni dialekt mogoče zdraviti na račun zavarovalnice.

Zakaj pa ne? sem pomislil. Z Ines se lahko preselim v Innsbruck in vsaj poskusim.

Tako sem prišel do potujočega ansambla musicalov, ki me je poslal na turnejo po pol Evrope. V poltemi v ozadju odra sem igral naivne melodije. Imel sem občutek, kakor da bi moral vsak večer poslušati pravilno zaporedje črk v abecedi, potem pa bi mi za to še navdušeno ploskali.

Imel sem službo, ki mi je vsak mesec na račun, ki ga je strokovno preverila Ines, prinašal štirimestna števila. Še vedno pa nisem imel zadoščenja ali občutka, da sem zares »poskusil,« da sem se res »našel«.

Vendar sem imel tako rad trenutke, ko sem se vračal domov v zgodnjih jutranjih urah, grozljivo neprespan, z vonjem po večtedenskem bivanju v bivalnem avtobusu, neumit legel poleg Ines na posteljo in iskal sončne žarke, ki so se čez dan zapletli v svetli puh na njenih rokah. Sončni žarki in vonj po kakavu. Ines je bila nora na čokolado. Z vsake turneje sem ji prinesel sladko specialiteto. Pojedla jih je, kot drugi pijejo vino, oziroma ravno ne, kajti dobro vino prežvečiš, ona pa je čokolado zdrobila na kosce in pustila, da so se ji koščki stopili v ustih. Prav pila jo je. Spominjam se, da je tekočina, ki sem jo nekoč polizal z njene kože med sramno kostjo in stegnom in jo použil, imela okus po *noisette*. Po seksu je Ines položila eno nogo preko mene, se privila k meni, kakor da bi me rada pokrila, položila v posteljo, skrila, zavarovala pred zunanjim svetom, ki me bo čez nekaj dni spet prikrajšal za njeno prisotnost. Nikdar ji nisem povedal, da sem kot otrok vedno ležal povsem zavit v odeje, da do njega ni prišla niti sapica. Ne toliko zaradi mraza, temveč, da bi z vseh strani občutil varnost in zaščito. Očitno je Ines vedela za to, kakor je očitno vedela marsikaj, o čemer ji nikdar nisem pripovedoval. To je bil eden izmed razlogov, zakaj sem se poročil z Ines.

Ines je bila prva ženska v mojem življenju, ki me ni sodila po mojem očetu. V naši spodnjesaški vasi je vsakdo vedel: bil sem sin samomorilca. Vsi so kaj vedeli, toda nihče nič natančnejšega. Stanje, ki ga mlada dekleta težko prenašajo.

Moj oče je nekega večera odšel v gozd in se ni več vrnil. Naslednji dan so ga našli poleg društvene stavbe športnih strelcev. Z lovsko puško se je ustrelil v glavo. Aufgesetzter strel, dva dni so morali strgati kri in možgansko tkivo s stene in jo ponovno prebeliti. Moj oče se je ustrelil, čeprav ali ker je bil uspešen inženir. Nobenih dolgov, nobene krivde. Moja mama je trdila, da tudi depresij ni imel. Ni bilo razloga, da bi se sredi življenja, na vrhuncu kariere, kar ustrelil. Smrt, ki je čudovito klicala po pojasnilu. Nič ne bi moglo šestnajstletnega fanta s krvavo razpraskanimi rokami, ki je trpel zaradi svoje uvele tršatosti, zaradi katere so se mu na rokah in ramah videle koničaste kosti, in ki je bil poteg tega že skoraj pošastno nešporten, nenadoma narediti zanimivega za dekleta njegove starosti.

Večerni sprehodi so moje sošolke in mene redno vodili v gozd, kjer so, ko so zagledale strelsko hišo, dvignile pogled k meni in zašepetale svoje vprašanje: »Ti, zakaj pa je tvoj oče to storil?«

Če bi vedel, bi jim res prav rad povedal, že samo zato, da bi razčistil to neprijetno točko med nama, da bi si z besedami osvobodil usta za kaj privlačnejšega. Vendar nisem vedel. In moje bodoče prijateljice niso dajale poljubov, če za to niso dobile ničesar v zameno.

Ines je bila drugačna. Imela je sedemnajst let, bila je visoka in v nasprotju s svojimi predhodnicami je bila že ženska, z jedrimi, strmo izboklimi prsmi. Njena polt je bila temno bronasta, imela je klasičen rimski profil z velikim lokom obrvi, nosila je fantovsko pristrižene lase in si barvala lase na vranje črno. Ni hotela v gozd, poslušala je mojo zgodbo, ki sem ji jo povedal sam od sebe, pobožala me je po rokah, skomignila z rameni, se z ustnicami približala mojim in me ugriznila v spodnjo ustnico. Nato me je v smehu poljubila. V zameno pa sem ji moral obljubiti, da nikdar ne bom vzel puške v roke.

Nisem želel služiti vojaškega roka.

Začel sem študirati kitaro.

Ko sem bil star sedem let, mi je oče podaril akustično kitaro. Sam je bil prav zabavno nenadarjen za glasbo, vsak izraz mojih spretnosti, ki sem jih postopoma pridobival na tem inštrumentu, je spremljal z začudenjem in občudovanjem kot dosežke mladega matematičnega genija. Glasba je vselej ostala nekoliko onkraj njegove zmožnosti dojemanja. Rad sem igral, vendar sem v resnici le malo napredoval. Šele po očetovi smrti sem se res vrgel na delo. Ko sem igral, sem bil stoo odstotno pri sebi in pri očetu, je trdila mama. Ni bilo povsem tako. Ko sem igral, vsaj niso več videli mojih dlani, ki sem si jih razpraskal do krvi. Ali jih vsaj niso gledali. Opazovali so moj obraz, ne mojih gibov. Posnemal sem elegični izraz na obrazu, kakršnega imajo jazzovski kitaristi. In s tem nehote ne le izraza.

Mama je bila ganjena in bi mi financirala vse, kar bi zagotovilo, da ne bi postal podoben očetu. In Ines, s katero sem takrat hodil že več kot tri leta, mi je napovedovala sijajno kariero. Nora je bila na moje prste glasbenika, ljubkovala jih je, po tem, ko sem igral, jih je jemala v usta (imeli so okus po kovini, strune E, A in D so na njih pustile svojo aromo), in hotela je, da jo zadovoljim z roko. Sanjal sem o svojih prstih v njenih ustih, o svojih prstih med njenimi stegni. O karieri nisem nikdar sanjal. Kariera je bila zame pok sredi noč, ki ga nihče ni slišal, madeži krvi na steni, ki jo je bilo treba čim hitreje pobeliti, le kaj si bodo mislili kolegi strelci?!

Študij sem zaključil brez težav, Ines in mame nisem smel razočarati. Kitara je bila prijazna domača žival, ki je od mene terjala le malo.

Vendar je Ines že kmalu po najini poroki prenehala uporabljati inštrument kot seksualni stimulans med nama. Kadar je šla po žemljice in po povratku domov videla, da imam v rokah kitaro, se je izogibala mojemu pogledu in molče razporejala nakupljeno po kuhinjski mizi. Ponudil sem ji, da nekaj let igram gospodinjsca, vendar je ona od mene zahtevala več. Več iniciative. Ni hotela vedno vseh odločitev sprejemati sama, ker iz mene ni mogoče izvleči ničesar osebnega, ničesar posebnega.

Ines je vzela vrč za kavo iz avtomata, da bi nama nalila kavo.

Mizo sem za zajtrk pogrnil jaz, kot vedno. Hotel sem ji pokazati, da rad vstajam z njo prej, kot bi bilo potrebno. Na polovico žemljice si je namazala lahki sirni namaz.

»Vedno si hotel le pridobiti svoje otroštvo nazaj. Jaz pa bi končno rada postala odrasla.«

»Kako prosim?«

Odložil sem kavno skodelico. Pogled mi je obstal na dveh sladkornih kockah poleg mojega krožnika.

»Katerega dela nisi razumel?«

»Zakaj naj bi hotel dobiti svoje otroštvo nazaj?«

»Mogoče zato, ker ti ga je tvoj oče vzel?!«

»Moj oče se je ubil, ko sem jih imel šestnajst. Malo pozno za otroštvo.«

»In kako bi ti potem poimenoval ta svoj poskus, da za svoje življenje ne prevzemaš nikakršne odgovornosti?«

Osupel sem. Rekel sem: »Rock'n Roll?«

»O, bog. Jo ...!«

Ines je pogledala z belim, odkimavala zdaj v eno, zdaj v drugo smer.

»Prav to sem mislila.«

Ines je končala tudi z drugo žemljico in jo poplaknila s kavo.

»Občutek imam, da se sploh več ne trudiš,« je rekla v kavno skodelico, prerokovala je, pri najboljši voljni nisem vedel, kaj le je prebrala v njej.

»Seveda se trudim, seveda je to trud —«

»Torej se moraš truditi, da živiš z menoj?!«

»Jaz?«

»Ja, ti.«

»Mislim, da je tebi težje z menoj.«

»To je preprosto.«

»Kaj?«

»Da samo obrneš vprašanje. Preveč si poenostavljaš.«

»Nisem tako mislil, jaz –«

»Ne umikaj se spet, povej končno enkrat svoje mnenje.«

»Saj se ne umikam, jaz –«

»Ja?«

»Sranje, zdaj sem pa izgubil rdečo nit.«

»Jaz moram zdaj iti.«

»Ti moraš zdaj iti.«

Res je morala iti.

Tisto, kar upamo, in tisto, kar dobimo – dva para škornjev, oba tiščita. To si je verjetno mislila Ines, z gnusom na obrazu, ko mi je navrgla pogled v slovo, medtem ko sem z nožem, s katerim sem prej razporejal maslo po kruhu, mešal po svoji kavi, da ne bi umazal še ene žličke ali si preprosto prihranil pot do škatle s priborom.

Ines sem sledil v Innsbruck, ker sem hotel biti še naprej v njeni bližini. In ker se ni smelo tako končati.

Ines ni najavila svojega zadnjega obiska, jaz pa nisem imel časa, da bi iz stanovanja odstranil najine spomine. Zmajevala je z glavo, enkrat v eno, drugič v drugo smer.

»Kako dolgo naj bi to še trajalo?« je vprašala, medtem ko je kuhala kavo. Spoznala se je v moji kuhinji. V njej je še vedno imela vse pravice.

»Pojma nimam«, sem se zlagal, »nimam pojma, o čem govoriš.«

»Pojma nimaš, o čem govorim. Če me ne bi *hotel* pozabiti, bi mi to še laskalo. Toda ti me preprosto ne *moreš* pozabiti. To je spet nekaj takšnega nenamernega. Niti trohica lastne volje ne tiči v tem.«

Opazoval sem jo od strani. Njena lica so se zdela mehkejša, ličnica se ji je manj jasno zarisovala na obrazu. Ines se je zredila. Avtomat za kavo je zahropel, Ines je postavila polno

skodelico predme na mizo. Pripravila je sladkor v kockah. Poznala sva se že skoraj 25 let. Še vedno ni vedela, kako pijem svojo kavo (belo, brez sladkorja, pri svojem novem fantu, uspešnemu draguljarju, je to gotovo opazila že po prvem srečanju). Naredil sem velik požirek (črna, brez mleka, brez sladkorja), vzel eno izmed njenih cigaret in jo počasi prižgal.

»Spet kadiš?« je vprašala.

»Ja.«

»Od kdaj?«

»Od pravkar.«

Ines je nabrala ustnice v majhen oval in privihala nos. Ob tem pa se sploh nisem zlagal. Zdaj sem kadil le zato, da bi imel proste roke. Da bi roke osvobodil njenega pogleda, da ga ne bi več čutil na svojih zapestjih.

Sklenil sem, da jo bom preizkusil tako, da ji bom vse skupaj zaupal. Povedal sem Ines za pisma. Zehala in si popravila pobarvan pramen las s čela, ki se je kot vedno zapletal v njen (najin?) prstan.

»Je to sploh – 'pismo'?« je vprašala Ines, si vzela cigareto in s hitrim gibom kazalca zaprla škatlico na drugi strani mize.

Bil sem prizadet, zato sem si ponovno prisvojil škatlico. Ines je začutila, kakšne volje sem, in je z mirnim glasom rekla: »Je to sploh pismo, če v njem nič ne piše, Jo? Res misliš, da je to pismo?«

Nisem hotel razpravljati. Vendar sva razpravljala. Po uri in pol, ko je šlo vztrajno sem ter tja, ko mi je med drugim svetovala, naj se glede tega raje obrnem na policijo, je Ines, potem ko je pogledala na uro, razpravo sklenila z jedrnatim stavkom:

»Zavrni prevzem pošiljke.«

Pokimal sem, prav tako pogledal na uro in rekel: »Iti moraš.«

Najino srečanje me je izčrpalo. Tudi zato, ker mi je pokazalo, da Ines ni ničesar razumela. Zavrni pošiljko – kakšna neumnost! Kakor da bi se s tem karkoli spremenilo. Bilo je tako, kakor da bi nekomu, ki se utaplja, zaklicali: »Malo sprosti ude, prijatelj, potem pa kar plavaj!«

Vedel sem, da bom spet začel kaditi, da me Ines ne bo nehala imeti rada, ne da bi me kdajkoli spet ljubila, in da se je torej verjetno raje preobrazila v mondeno draguljarjevo soprogo, kakor da bi mi pošiljala ta priporočena pisma.

Ob slovesu me je prijateljsko poljubila in povedala, da je njen partner že spet odprl novo podružnico, tokrat v Bregenzu. Pomislil sem na to, da je bila na zadnjem priporočenem pismu šampiljka Bregenza.

Dva dni za tem je bila prva sredo v mesecu.

Übersetzt von Amalija Maček